

תיאור העדות של הסרטון

באפריל 1944 נכנסו הרוסים לעיר מוגילב והחלו להפגיז את העיר ואת הגשרים שבה. ניסן ואחיו אלפי הבינו שהם לא יכולים להישאר והחליטו שהם בורחים ממוגילב בחזרה לעיר הולדתם צ'רנוביץ, שכבר הייתה משוחררת. הדרך ממוגילב לצ'רנוביץ' עברה דרך סרייבה (מולדביה). בגלל הקור העז הם מצאו מסתור מתחת לטנק שהובל באחד הקרונות. באחת התחנות שעברו בסרייבה, כשהרכבת עצרה, הצטופפו ברציף כ-150 איש יהודים מורעבים שרצו לעלות על הרכבת, אבל החיילים המקומיים לא נתנו להם לעלות. לניסן ואחיו אלפי היה קר מאוד והם היו מאוד תשושים מהמסע. אם היו עולים עוד אנשים לתוך הקרון הם היו רק מעמיסים על סבלם. רגע לפני שהרכבת נסעה לפתע אלפי וניסן שמעו קול של אישה שמתחננת "תנו לי לעלות". הם זיהו את הקול. זו הייתה הדודה שלהם, דודה מילי. מופתעים מהמחזה הם קראו לה בחזרה "דודה מילי, דודה מילי!" אך היא לא זיהתה את קולם. מילי קראה בחזרה: "של מי אני דודה פה?". ניסן כילד היה שחרחר, כהה, שזוף. הוא נזכר שדודתו הייתה קוראת לו בשם חיבה "שחרל". הוא הזדהה כ"שחרל" ובאותו רגע השניים זיהו אחד את השניה. החיילים הבינו שהם קרובי משפחה והרשו למילי לעלות לרכבת. לשמחתם של ניסן ואלפי היה עוד מקום מתחת לטנק ואת הנסיעה הם העבירו שלושתם יחדיו. בזכות ניסן ואלפי, מילי ניצלה.

דף עדות מלאה של ניסן:

<http://elenbogen.blogspot.com/2010/10/blog-post.html>

רפלקציה של הקבוצה

למדנו שהניצולים היו חזקים פיזית ונפשית, למרות הקושי הגדול שעברו הם לא איבדו תקווה, ושערך המשפחה הוא ערך חשוב עבורם, הם סיכנו את עצמם עבור קרובת משפחתם. למדנו על עצמנו שאנו מסוגלים להתמודד במצבים שנראים בלתי אפשריים, וגם אם יש שמשו שמשבתש בדרך, אנחנו מצליחים לאלתר ולצאת מן המצב בדרך יצירתית.